

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Refellitur calumnia ex iis quæ gesta sunt post eorum voluminum editionem: quæ damnata sacri Consistorij decreto, & Episcoporum sententia; Libertatibus illæsis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

De Concordia Sacerdotij

principiè curans, ut Regni Gallici dignitate verbis atrocibus violata, hanc etiam nefandi schismatis labem inurat Ecclesia Gallicanæ, tanquam in eo sit ut propediem erumpente dissidio, novus Patriarcha, velut caput insitum jam lacero corpori & detruncato imponatur. Hujus facinoris calumniam vir clarissimus, & nominis aquæ ac eruditionis celebritate conspicuus, Isaacius Habertus, elegantissima & fortissima oratione disputit. Enimvero quia perfidus ille artifex imaginarij schismatis, inter cetera deploratæ caussæ argumenta, male conceptam opinionem veluti tibicine quodam fulcire videtur editione duorum voluminum quæ sub Libertatum Ecclesia Gallicanæ titulo prostant, eoque nomine in invidiam omnes Regni ordines trahere nititur, ac si eo proposito publicatum esset illud opus, ut sacrosanctæ sedis apostolicæ auctoritas veluti ludibrio quodam traduceretur, Episcoporum jura profligarentur, & his artibus omnium animi ad meditatum dissidium provocarentur, necesse est ut in isto etiam capire calumnia illa studiose proteratur, quo & calumniatoris supinitas in affingendo crimen pateat, & Libertas Ecclesia Gallicanæ afferatur, quæ veluti per infidias hoc dicendi genere contra fas omne impudentissime petitur. Cum autem sacra quoque Imperij Gallici jura & fori quotidiana tritaram hæc questio complectatur, in eam sagaci cura incumbendum est, & deinde sollicitè perspicendum, an volumina illa debitam sedi apostolicæ pietatem lèdant, an vero operis illius à viro pacis & tranquillitatis publicæ studiosissimo compositi suggillatio, Impostoris illius Pseudo-Galli audacie sit adscribenda. Tantum onus sicut ultiro fuscipere temerarium foret, ita impositum detrectare religiosum, ei potissimum, cuius omnis in obsequio virtus sita est, maximè vero cum ea sit Ecclesia Gallicana causa, quæ nullis adjumentis egeat, & rationibus probè subducetis, paria semper cum æquitate faciat. Fiducia igitur juris atque imperio fretus, provinciam mihi demandatam suscipio, sperans neque me apud æquos bonosque gratiam desideratum, neque causæ, tenuiratem ingenij mei obturaram.

II. Poterat sanè hoc argumento harillas noster supersedere, nisi eum animi ægri impotentia in calumnias præcipitem daret. Nullum namque ab horum voluminum editione discrimen in Ecclesiam derivari poterat, cum & auctoritate publica destituerentur, & Nuntij Pontificij querelis hac de re apud Regem delatis optimè cautum

esset. Titulus ille Libertatum Ecclesiæ Gallicanæ Pontificis Apocrisiarium omnia etiam tutæ timentem commovit, suspicantem scilicet aliqua nova dogmata in detrimentum apostolicæ sedis his libris produci. Auxit metum importunè aliquibus locis ingesta Tomo primo aliquot impiorum sententiarum mentio, nempe, *Nihil juris in Gallicanæ Ecclesiæ Romano Pontifici sex primis seculis competituisse. Clodovei temporibus Regem summam in terris & primum à Christo Caput Ecclesiæ Gallicana fuisse, non autem Papam. Non licere Pape extra diæcessum suam excommunications ferre. & ejus generis alia.* Eximia illa quæ in Gallia semper viguit ad Summum Pontificem colendum propensio, & impensa Eminentissimi Cardinalis Duci Richelij cura ad retinendam Regni & Ecclesiæ pacem, Sanctioris Consistorij Decretum statim provocavit, quo Librorum istorum commercio est interdictum. Quod non ita interpretari oportet, ac si Libertates Ecclesiæ Gallicanæ Regis Decreto profligatae essent. Tot enim illi tantique labores, quos ad socios juvandos, ad fines Regni tuendos proferendosque Rex Christianissimus impendit, id suspicari neminem patiuntur, ut pro desertore eorum jurium habeatur, quæ ab invictissimis Regibus Clodoveo & Carolo Magno & à sanctissimo & immortalis memoria Rege Ludovico IX. sub Libertatis Ecclesiæ Gallicanæ nomine, Corona Regiae asserta sunt. Eo consilio tantum interdictio decreta est, ut omnibus constaret iustis Nuntij petitioribus locum esse, & alienas à Gallorum sententia & moribus opiniones apud nos non foveri. Ejusdem Eminentissimi Cardinalis operâ cogiturn Episcoporum, qui erant in comitatu, cœtus satis frequens: qui profanas vocum novitates exosi, diris totum opus extemplo devoverunt, non scrupulosa inquisitione soleriant, sed celeritate studiū suum probare satagentes. Quod tamē per temporis angustias non licebat, in gravissimos aliquot Theologos discutendi operis labore refuderunt: qui mandata potestate, & quasi vicaria, distringendarum impiorum sententiarum, & publicè, si quæ inter legendum inciderent, prescribendarum munere defungerentur. Ex ordine rei gestæ satis se prodit impia calumnia, ita ut legis Remmia reum pœnè subducere nullo rhetorum colore fas sit. Scilicet ex eorum voluminum editione schisma timendum erat, quorum corpus auctoritate publica proscriptum est, eo solum praetextu, ut dixi, quod cruda quædam & minus decocta verba quibusdam

& Imperij Lib. I. Cap. I.

3

scriptoribus abhinc quinquaginta annis
excederant; cum labentibus patriæ rebus,
& regno in partes scisso, Principis caput co-
lore pietatis quæsito petebatur.

III. Sed nolo in ea hæc responseone, quæ argumenti imbecillitatem prodit, & mentem aversam impostoris. Majus aliquid moliendum est. Docendum nempe, editio-
ne illorum voluminum, quibus Libertates Ecclesiæ Gallicanæ continentur, schisma-
tibus viam præcludi, non recludi. Absit au-
tem ut sacri Concilij Decretum immuinere
velim, aut Episcoporum sententiam infringere,
qui justis suffragiis pietatem adversus
profanas aliquot voces ulti sunt. Hoc unum
duntaxat astero, eum qui religioso & since-
ro animo expendendarum Ecclesiæ Galli-
canæ Libertatum partes in se recipit, re-
ctam inire viam quam persequi oporteat ad
avertendam Ecclesiæ & Regni dissensio-
nem. Atque adeo si intra hosce fines coër-
ceri possit editio Syntagmatis illius politici;
consilium editoris ita interpretari par erit,
ut procuratum ab eo fuisse dicamus duarum
potestatum consortium, potius quam ea-
rum dissidium ab homine privato tentatum.
Quotidie in iis negotiis versamur quæ in
confilio jurisdictionis ecclesiasticae & regiae
posita sunt. Nihil frequentius apud summa
Curiarum tribunalia qua vice sacra judi-
cant, iis litibus quæ fori præscriptionibus
continentur. Itaque non malè merentur de
re publica qui sacrorum finiorum regundo-
rum arcanam disciplinam in lucem emit-

tunt; ut neminem lateat quæ ratio iis tenenda sit quibus propositum est offendit ob confusos jurisdictionum fines plerunque accensas praecavere. Non aliunde enim uberior contentionum leges & proventus in societatem humani generis redundare solent: quæ in apertum aliquando bellum apud Reges erumpunt, & schismaticam divisionem velut aliquid bellum sacrum (in quo de finibus disceptabatur olim) in Ecclesiam important.

I V. Lugendum illud schisma, & omnibus feculis deplorandum, quod florentissimas Orientis Ecclesias à Capite suo avulsit, non in aliam causam conjiciendum est, quam in contentionem quæ ob Diceceles malo more usurpatas exarsit. Non enim in eam hæresim, que de Processione Sancti Spiritus dimicantes Ecclesias postea collidit, referenda est hujus dissidiij causa, sed in eam, de qua dixi, Diceceleton usurpatiōnem, unde nata est Græcum occasio de summis Christianæ religionis capitibus, & certis quibusdam Disciplinæ articulis, litis movendæ adversus Romanam Ecclesiam,

secessionem suam necessariam omnibus comprobarent. Rem certam narrabo, et si fortasse non omnibus obviam qui mediae aetatis scriptores terunt. Leo Iaurus per omnes Imperij Constantinopolitani provincias usum Imaginum in templis Edicto abrogavit, & confringi jussit. Gregorius II. & III. coactis Romæ Conciliis tantum nefas damnarunt, & contumacis anathematæ defixerunt. Hinc qui Ravennæ & in ceteris Italiae provinciis excubabat exercitus, conjunctis populorum studiis in rebellionem adeo præfaetè erupit, ut de novo Imperatore constituendo cogitaret, nisi Gregorius Pontifex summa auctoritate intercessisset, in eo sistendum ratus, ut communione Ecclesiæ, non Imperij dignitate, Leoni esset interdictum. Quoniam tamen à Pontifice non fane nominatim, sed per consequentiam quandam, abstensus erat Ecclesiæ communione, atque inde rebellionis occasio erat profecta, dolorem suum ita ultus est, ut supra patrimoniorum & latifundiorum capionem quæ in Sicilia & Calabria sita erant, earum omnium provinciarum quæ à Sicilia usque ad Thraciam per Illyricum, Epirum, Achæam, & Macedoniam porrigeabantur, administrationem ab Ecclesiæ Romana avelleret, & Constantinopolitanæ tribueret.

V. Post quinquaginta exinde annos, occasione septimæ Synodi Nicænae captata, quod Legatos suos misit Hadrianus I. ut Ecclesiæ laboranti in Oriente & ob Imagines confractas discissæ opitularetur, restitutio-
nem Diœcœs abscissæ tanto justius peri-
vir, quod Ecclesia Romana per summum
scelus hanc vim passa erat ab ea hæresi quæ
tum in Synodo proscriptebatur. Sed nihil
promovit Legatorum conatus, ut hac de re
graviter apud Carolum Magnum Franco-
rum Regem conqueritur Hadrianus; adeo
ut animo fixum sibi profiteatur Græcos
illos tot monitionibus rebelles, & alienæ
Diœcœs perversores pertinacissimos, nisi
quantocuyus eam Ecclesiæ Romane resti-
tuant, inter hæreticos censere. *De Diœcesi*,
inquit ille, *S. nostræ Romane Ecclesiæ tam Ar-
chiepiscoporum quam Episcoporum, seu de Patri-
moniis, iteram increpantes commonemus, ut si
noluerit ea sanctæ nostræ Romane Ecclesiæ resti-
tuere, hereticum eum pro huicmodi erroris per-
severantia esse decernemus. Primo fortasse
omnium in mentem venit Hadriano, ut
quæ à Canonibus excommunicatione tan-
tum plectur alienorum Bonorum injusta
detentio, in hæreses censum venire, ob
destinatum & defixum in errore illo propo-
situm. Quæ anathematis comminatio effe-*

Wide lib. 3. cap.
11. §. 3.

Anastasius in vita
Gregorij.

In Apologetico ad
Carolum pro ima-
genibus, lib. viii.
Item: *Didimus
quisque quando
venerat pro sacrificiis*
*Imaginarios cre-
atione adoravit
Iunus, scilicet ma-
nus de Diuince
Archipiscopus
corona gratia. Et
Archipiscoporum san-
cta Catholica &
apostolica Roma-
nana Ecclesia
conveniens
qui sicutim refi-
serunt: quia non
patronos
nostris abfie-
rent, quando fa-
ctae Imagines do-
fuerint, & nec
exponunt quad-
er exinde deale-*

A_{ij}